

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1173/2566

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาง ภ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 343, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 3, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 4, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 5, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 9, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 12, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221, พ.ร.ก.การกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน มาตรา 9, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยที่ 2 รู้ว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนยังยินยอมให้จำเลยที่ 1 นำบัญชีเงินฝากของตนไปใช้รับโอนเงินลงทุนที่จำเลยที่ 1 หลอกลวงผู้เสียหายทั้งสิบสาม ถือว่าเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิด จึงมีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนในความผิดดังกล่าวตาม ป.อ. มาตรา 86 และต้องร่วมรับผิดชอบในส่วนแบ่งกับจำเลยที่ 1 ด้วย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 341, 343 พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 3, 4, 5, 9, 12 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, 14 และให้จำเลยที่ 2 คืนหรือชดใช้เงินต้นที่ยังไม่ได้คืน จำนวน 52,500 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินที่ยังไม่ได้คืน จำนวน 820,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 450,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 150,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 180,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 210,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 60,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 7 จำนวน 1,230,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 8 จำนวน 90,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 9 จำนวน 300,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 10 จำนวน 1,200,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 11 จำนวน 1,140,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 12 จำนวน 240,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 13 พร้อมดอกเบี้ยในอัตราสูงสุดตามกฎหมายของเงินต้นของผู้เสียหายแต่ละรายนับแต่วันที่กู้ยืมไปจนกว่าจำเลยทั้งสองจะชำระให้แก่ผู้เสียหายแต่ละคนเสร็จ และริบของกลาง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 12 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (1) (ที่ถูกลดโทษ 14 วรรคหนึ่ง (1)) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 รวม 13 กระทง ความผิดแต่ละกระทงเป็นการกระทำ

กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระหังละ 5 ปี รวมจำคุก 65 ปี แต่ความผิดที่จำเลยที่ 1 กระทำมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีแต่ไม่เกินสิบปี เมื่อรวมโทษทุกกระหังแล้วจึงลงโทษได้เพียง 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) ให้จำเลยที่ 1 คินเงินต้นที่ยังไม่ได้คินแก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 820,000 บาท ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 450,000 บาท ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 150,000 บาท ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 180,000 บาท ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 210,000 บาท ผู้เสียหายที่ 7 จำนวน 60,000 บาท ผู้เสียหายที่ 8 จำนวน 1,230,000 บาท ผู้เสียหายที่ 9 จำนวน 90,000 บาท ผู้เสียหายที่ 10 จำนวน 300,000 บาท ผู้เสียหายที่ 11 จำนวน 1,200,000 บาท ผู้เสียหายที่ 12 จำนวน 1,140,000 บาท ผู้เสียหายที่ 13 จำนวน 240,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ได้กักขังเงินไป ข้อหาอื่นและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ของกลางให้คินแก่เจ้าของ โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคหนึ่ง พระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง, 12 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ให้ลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 (ที่ถูกการกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก 3 ปี 4 เดือน ลดโทษให้จำเลยทั้งสองคนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 39 ปี 52 เดือน แต่ลงโทษจำเลยที่ 1 ได้เพียง 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (2) จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี 2 เดือน 20 วัน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้บัญชีเฟซบุ๊กชื่อ ภ. ผู้เสียหายทั้งสิบสามเป็นเพื่อนในบัญชีเฟซบุ๊กของจำเลยที่ 1 ในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ลงข้อความในบัญชีเฟซบุ๊กเกี่ยวกับผลกำไรที่เกิดจากการลงทุนซื้อเครื่องนวดสปา และแจ้งว่าหากลงทุนเป็นเคส เคสละ 30,000 บาท ภายในกำหนด 7 วัน จะได้รับเงินลงทุนคืน พร้อมผลกำไร 3,500 บาท ถึง 5,000 บาท ซึ่งคิดเป็นอัตราร้อยละ 608.455 ถึง 868.70 ต่อปี สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยให้กู้ยืมของสถาบันการเงินจะพึงจ่ายได้ คือ อัตราร้อยละ 3.50 ต่อปี ผู้เสียหายทั้งสิบสามมีความสนใจจึงเข้าร่วมกลุ่มในบัญชีเฟซบุ๊กซึ่งจำเลยที่ 1 จัดตั้งขึ้นในชื่อ บ้านกำไรงาม เครื่องสปาหน้า สปาตัว ในการดำเนินการจำเลยที่ 1 ได้รับคำตอบแทนจากส่วนต่างของเงินลงทุนที่ผู้เสียหายทั้งสิบสามโอนให้จำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 จะโอนเงินลงทุนต่อไปเพียงเคสละ 27,800 บาท กับผลกำไรส่วนต่างซึ่งจำเลยที่ 1 ได้รับเคสละ 5,000 บาท หลังจากนั้นผู้เสียหายทั้งสิบสามโอนเงินลงทุนให้จำเลยที่ 1 ในแต่ละครั้ง โดยผ่านเข้าบัญชีธนาคาร ท. ของจำเลยที่ 2 จากนั้นมีการโอนเงินจากบัญชีของจำเลยที่ 2 เข้าบัญชีของนางชนัญญรัตน์ นางสาวณัฐนิช บุตรของจำเลยที่ 1 และนางชลธิชา เลขานุการของจำเลยที่ 1 จนกระทั่งวันที่ 21 กันยายน 2561 จำเลยที่ 1 ไม่สามารถคินเงินที่ผู้เสียหายทั้งสิบสามลงทุนเมื่อวันที่ 14 กันยายน 2561 พร้อมผลกำไรให้แก่ผู้เสียหายทั้งสิบสามได้ ผู้เสียหายทั้งสิบสามจึงแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสอง หลังจากนั้นเจ้าพนักงานตำรวจได้ขอ

ออกหมายจับจำเลยทั้งสองและจับกุมจำเลยทั้งสองได้ ชั้นสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยทั้งสองว่าร่วมกันกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน ฉ้อโกงประชาชน และนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์วินิจฉัยตรงกันว่าจำเลยที่ 1 กระทำโดยทุจริตหลอกลวงผู้เสียหายทั้งสิบสามและประชาชนด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ กู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนและนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 1 ว่ากระทำความผิดตามฟ้อง รวม 13 กระทง โดยศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกกระทงละ 5 ปี และศาลอุทธรณ์เห็นพ้องในกำหนดโทษดังกล่าว แต่เห็นว่าคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา นับเป็นเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษจำคุกแก่จำเลยที่ 1 กระทงละหนึ่งในสาม คงจำคุกกระทงละ 3 ปี 4 เดือน คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 จำเลยที่ 1 จะขอฎีกาว่ามีได้กระทำความผิดตามฟ้อง อันเป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยที่ 1 จึงขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงข้อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 แต่ผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ดังกล่าวพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อความที่ตัดสินในส่วนของจำเลยที่ 1 ไม่เป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและไม่อนุญาตให้ฎีกา ข้อเท็จจริงในส่วนว่าจำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามฟ้องจึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และปรากฏว่าศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยว่า ตามพฤติการณ์และพยานหลักฐานของโจทก์ยังไม่อาจรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน กู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน และนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ แต่การที่จำเลยที่ 2 ยอมให้จำเลยที่ 1 ใช้บัญชีเงินฝากธนาคาร ท. ของจำเลยที่ 2 รับโอนเงินที่จำเลยที่ 1 หลอกลวงจากผู้เสียหายทั้งสิบสามยอมเป็นการช่วยเหลือให้ความสะดวกในการที่จำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้ว จำเลยที่ 2 จึงเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวแต่กระทงเดียวตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 โจทก์มิได้ฎีกาโต้แย้ง ข้อเท็จจริงในส่วนนี้ของจำเลยที่ 2 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 เพียงว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า จำเลยทั้งสองมีความสัมพันธ์เป็นสามีภริยากันตั้งแต่ปี 2557 และยังคงอยู่กินกันมาโดยตลอด ไม่ปรากฏว่ามีปัญหาครอบครัวแต่อย่างใด และจำเลยที่ 1 ยังได้แสดงภาพและข้อความให้ผู้เสียหายทั้งสิบสามและประชาชนทั่วไปทางเฟซบุ๊กให้ทราบว่าจำเลยทั้งสองมีความสัมพันธ์เป็นสามีภริยากันและอยู่ร่วมกัน แม้จำเลยทั้งสองจะกล่าวอ้างว่าต่างคนต่างพักอาศัยอยู่คนละจังหวัดไม่ได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลาก็ตาม แต่จำเลยทั้งสองก็สามารถทำการติดต่อสื่อสารกันได้โดยใช้เครื่องมือสื่อสาร และเชื่อว่าจำเลยทั้งสองต่างก็ติดตามและทราบความเป็นอยู่ของกันและกันว่าดำเนินชีวิตอย่างไร ทั้งยังได้ความจากจำเลยที่ 2 ที่ยอมรับว่าในช่วงวันที่ 14 ถึง 15 กันยายน 2561 จำเลยที่ 1 ได้บอกจำเลยที่ 2 ถึงเรื่องการจ่ายเงินตอบแทนล่าช้าของบริษัท น. และวันที่ 20 กันยายน 2561 จำเลยที่ 1 ก็อยู่กับจำเลยที่ 2 ที่จังหวัดลพบุรี และขับรถกลับจังหวัดเชียงใหม่ ดังนั้น ที่จำเลยที่ 2 กล่าวอ้างว่าพัก

อยู่คนละจังหวัดกับจำเลยที่ 1 พบกัน 1 ถึง 2 เดือน ต่อครั้ง ต่างไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกันในเรื่องการทำงานของแต่ละคนจึงไม่อาจรับฟังได้ และในการลงทุนซื้อเครื่องนวดสปา จำเลยที่ 2 ก็ยอมรับว่าทราบข้อมูลมาจากจำเลยที่ 1 ตั้งแต่เดือนเมษายน 2561 แต่ยังไม่เข้าร่วมลงทุนด้วย เชื่อว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าย่อมต้องรู้ว่าการเข้าร่วมลงทุนดังกล่าวนี้ไม่สามารถที่จะให้ผลตอบแทนจำนวนสูงมากเช่นนี้ได้โดยตลอดเพราะกรณีเป็นเพียงการระดมทุนมาใช้หมุนเวียนตอบแทนแก่ผู้ที่ลงทุนก่อน โดยไม่มีการประกอบการจริง และหากไม่มีผู้เข้าร่วมลงทุนรายใหม่ก็จะทำให้ไม่มีเงินหมุนเวียนเพื่อนำมาจ่ายเป็นค่าตอบแทนได้ แต่ในเดือนสิงหาคม 2561 ที่จำเลยที่ 1 มาขอบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ไปใช้รับโอนเงินลงทุน และจำเลยที่ 2 ได้เข้าร่วมลงทุนด้วย ก็น่าจะเป็นเพราะเห็นว่าตนได้จ่ายค่าลงทุนเพียงแค่ 27,800 บาท และยังมีจำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ในกลุ่มผู้รับลงทุนเป็นภริยา ทั้งการเข้าร่วมลงทุนด้วยอาจเป็นการเพิ่มความน่าเชื่อถือแก่ผู้ที่เข้าร่วมลงทุนอื่น ส่วนการที่จำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 นำบัญชีเงินฝากของตนดังกล่าวไปใช้รับโอนเงินลงทุนจากผู้เสียหายทั้งสิบสามและบุคคลอื่นนั้น จำเลยทั้งสองก็เบิกความยอมรับว่าจำเลยที่ 1 มาขอหมายเลขบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ไปใช้ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2561 โดยจำเลยที่ 2 มอบเลขบัญชีและบัตรเอทีเอ็ม พร้อมทั้งได้ไปติดต่อธนาคารเพื่อขอเปิดใช้ระบบโอมบายแบงก์กิ้ง โดยให้ผูกกับหมายเลขโทรศัพท์ของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 เป็นผู้ตั้งรหัสการใช้เองด้วย ซึ่งเท่ากับจำเลยที่ 1 มีสถานะเสมือนเป็นเจ้าของบัญชีเอง โดยจำเลยที่ 2 กล่าวอ้างว่าไม่ทราบว่า จำเลยที่ 1 จะนำไปใช้เพื่อหลอกลวงผู้เสียหายทั้งสิบสามนั้น ก็เป็นการผิดปกติวิสัยของผู้ประกอบการค้าเช่นจำเลยที่ 2 จะพึงกระทำ เพราะการกระทำเช่นนี้หากมีการนำบัญชีเงินฝากไปใช้ในการกระทำความผิด อาจส่งผลให้จำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นด้วย จึงเชื่อว่าจำเลยที่ 2 ต้องทราบว่า จำเลยที่ 1 ได้นำบัญชีเงินฝากของตนไปใช้ในการหลอกลวงรับโอนเงินลงทุนจากกลุ่มผู้เสียหายอย่างแน่นอน นอกจากนั้นจากการตรวจสอบความเคลื่อนไหวของบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว ก็พบว่า ในแต่ละวันมีการโอนเงินเข้าบัญชีจำนวนมากและหลายรายการ และมีการโอนเงินออกเป็นเงินหลักล้านบาท ซึ่งเชื่อว่าทางธนาคารต้องส่งข้อความแจ้งการโอนเงินเข้าและออกให้จำเลยที่ 2 ทราบอย่างแน่นอน ที่จำเลยที่ 2 อ้างว่า ไม่ได้รับแจ้งก็ตีหรือที่อ้างว่าสมุดบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 สูญหายก็ดี จึงเป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ดังนั้น จึงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 ทราบความเคลื่อนไหวของบัญชีเงินฝากของตนที่มีการโอนเงินเข้าจำนวนมากและหลายรายการต่อวัน แต่จำเลยที่ 2 กลับนิ่งเฉยจึงเป็นข้อพิรุธที่บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 ทราบว่าจำเลยที่ 1 นำบัญชีเงินฝากของตนไปใช้อย่างไร ส่วนที่จำเลยที่ 1 และที่ 2 กล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 1 ไม่สามารถเปิดบัญชีเงินฝากเองได้เพราะติดแบล็กลิสต์ นั้นจำเลยทั้งสองก็ไม่มีหลักฐานมาแสดงให้รับฟังได้เช่นนั้น กลับปรากฏข้อเท็จจริงจากคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ว่าบัญชีเงินฝากของตนสามารถใช้โอนเงินได้วันละ 50,000 บาท ซึ่งจำนวนเงินลงทุนที่จะต้องโอนมีจำนวนมากกว่า และจากคำเบิกความของจำเลยที่ 2 ว่าบัญชีเงินฝากของตนดังกล่าวสามารถใช้หมุนเวียนในการโอนเงินได้จำนวนหลายล้านบาท ดังนั้น เชื่อว่าสาเหตุที่จำเลยที่ 1 ต้องการใช้บัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว เกิดจากความจำเป็นที่ต้องใช้รับโอนเงินจำนวนมากนั่นเอง ซึ่งจำเลยที่ 2 ก็ทราบในเรื่องนี้ การที่จำเลยที่ 2 ยอมให้จำเลยที่ 1 นำบัญชีเงินฝากของตนไปใช้รับโอนเงินลงทุนที่จำเลยที่ 1 หลอกลวงจากผู้เสียหายทั้งสิบสาม จึงเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและกักขังเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน จำเลยที่ 2 จึงเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดดังกล่าว

พยานหลักฐานของจำเลยที่ 2 ไม่อาจรับฟังหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง ตามพระราชกำหนดการกักเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนฯ มาตรา 9 บัญญัติว่า "เมื่อพนักงานอัยการได้ฟ้องคดีอาญาแก่ผู้ใดในความผิดตามมาตรา 4 หรือมาตรา 5 ถ้าผู้ให้กู้ยืมเงินร้องขอให้พนักงานอัยการมีอำนาจเรียกคืนเงินคืนให้แก่ผู้นั้นได้ และจะเรียกผลประโยชน์ตอบแทนที่เป็นสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายให้แก่ผู้นั้นด้วยก็ได้..." ดังนั้น เมื่อตามฟ้องโจทก์มีคำขอให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือชดใช้เงินต้นที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหายทั้งสิบสามเนื่องจากต้องสูญเสียไปพร้อมดอกเบี้ย และข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 ในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนและกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนตามฟ้อง แม้จะเป็นเพียงผู้สนับสนุนก็ถือว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนในการกระทำความผิดด้วย จำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมรับผิดชอบในส่วนแบ่งนี้กับจำเลยที่ 1 แต่ปรากฏว่าศาลอุทธรณ์ซึ่งวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบในฐานะผู้สนับสนุนการกระทำความผิด ยังมีได้พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ร่วมรับผิดชอบในการคืนเงินที่ยังไม่ได้คืนให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 ถึงที่ 13 จึงเป็นการไม่ถูกต้อง กรณีสมควรแก้ไขโดยให้จำเลยที่ 2 ต้องร่วมรับผิดชอบในส่วนแบ่งกับจำเลยที่ 1 อันเป็นการบังคับตามคำฟ้อง และปรากฏว่าต่อมาได้มีการประกาศใช้พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 ให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความใหม่แทนเป็นผลให้ดอกเบี้ยผิดนัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นร้อยละ 5 ต่อปี หรือเป็นอัตรดอกเบี้ยใหม่ที่มีการปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ กรณีจึงต้องบังคับใช้ตามบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ดังกล่าว ดังนั้นจึงต้องปรับเปลี่ยนอัตรดอกเบี้ยตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดไว้ ปัญหาทั้งสองดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดหยิบยกขึ้นว่ากล่าว ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พินิจพิจารณาเห็นว่า ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินต้นที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 820,000 บาท ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 450,000 บาท ผู้เสียหายที่ 4 จำนวน 150,000 บาท ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 180,000 บาท ผู้เสียหายที่ 6 จำนวน 210,000 บาท ผู้เสียหายที่ 7 จำนวน 60,000 บาท ผู้เสียหายที่ 8 จำนวน 1,230,000 บาท ผู้เสียหายที่ 9 จำนวน 90,000 บาท ผู้เสียหายที่ 10 จำนวน 300,000 บาท ผู้เสียหายที่ 11 จำนวน 1,200,000 บาท ผู้เสียหายที่ 12 จำนวน 1,140,000 บาท และผู้เสียหายที่ 13 จำนวน 240,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ได้กู้ยืมเงินเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตรดอกเบี้ยร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตรดอกเบี้ยใหม่ที่มีการปรับเปลี่ยนตามพระราชกฤษฎีกานับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้เสียหายที่ 2 ถึงที่ 13 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วรพงศ์ มন্ত্রীกุล ณ อยุธยา · สมชัย ฑีฆาอุตมากร · อำนาจ โชติชะวารานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1173/2566>